

Neděle 1.1.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Heslo roku 2012:

„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (2K 12,9)

V dnešním světě mají „zelenou“ lidé zdraví, silní, schopní a cílevědomí. Ti se také nejčastěji profesně a v dalších oblastech prosazují a dostávají dopředu. Tak to platí obecně, že nikdo nechce být slabý. Slabí jsou v kolektivu dost často předmětem posměchu, někdy pohrdání, nejsou nijak zajímaví. Nejednou se dostanou na vedlejší kolej a mají to v životě složitější. Tak to v tom našem světě s kultem mládí, krásy, síly a úspěchu chodí... Jako křesťané jsme sice formováni evangeliem a máme hodnoty nastaveny jinak. Nemůžeme ovšem říct, že by nás společenské trendy neovlivňovaly. Proto nám letošní biblické heslo příliš neimponuje. Pavlovo vyznání nám není ani nějak blízké ani milé.

1. Boží cesty nejsou cesty naše

Některé duchovní pravdy objevujeme nad Bibli a v modlitbách, k jiným se dostaneme cestou životních zkušeností. K tomu, že *slabost* může být *k něčemu dobrá*, přivedl Bůh svého apoštola prostřednictvím nemoci. Nevíme, co Pavla konkrétně trápilo, zda to byla nemoc nebo určité zdravotní postižení. Každopádně to Pavla omezovalo v jeho službě a on se za to modlil. Tak je to v pořádku a normální, že se křesťané modlí, když je potká nemoc nebo jiné trápení. Trochu zvláštní je ovšem to, že se Pavel modlil za svůj problém pouze 3x! Poměrně rychle dostal od Boha odpověď, že se jeho stav nezmění. – Je to lekce z duchovní vnímavosti! My k Pánu Bohu voláme kvůli některým věcem dlouhé týdny, měsíce nebo možná i roky a jsme přesvědčeni, že se máme učit trpělivosti a že máme čekat na Boží čas. Když se dívám na Pavlův zápas, zdá se mi, že apoštol uvažuje jinak. Důvěřuje Bohu, ví, že ho slyší, ví, že ho může uzdravit. Když to neudělá po 3 modlitbách, je z toho Pavlovi jasné, že Boží cesta pro něj tudy nevede. Na své modlitby slyší zvláštní Boží odpověď: *„Dosti máš na mé milosti. Vždyť v slabosti se projeví má síla.“* Když se modlíme k Bohu o pomoc, čekáme Jeho záchranu, když prosíme o zdraví, čekáme, že se nás dotkne uzdravující rukou! Co když se to nestane? Je to opravdu tak, že má Bůh pro každého určité množství milosti? Dokážeme to přijmout, když nám Pán Bůh odpovídá stejně jako Pavlovi? Asi jsme smutní a zklamáni. Někdo se drží Boha dál, někdo jiný od Něho v bolesti odchází. – Pro nás je důležité, že křesťan Pavel Boží odpověď přijímá a snaží se jí porozumět. A jaký je výsledek? *„A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“* To je nečekaný obrat!!! Asi to nedokážeme říct jako velký apoštol. - Jak jsme nechápaví! Spíše vymýšlíme nejrůznější teorie a teologie, aby to bylo pro nás přijatelnější! Proto se objevila *teologie prosperity* jako snaha biblicky zdůvodnit to, co je nám bližší, milejší a příjemnější: *zdraví, úspěch, bohatství*. Lidé na to slyší, mnozí jdou za proroky, kteří kážou *jiné evangelium* a zdůrazňují, že křesťané mají *právo na zdraví, na bohatství a na úspěch*. Takové učení je přitažlivější než *„teologie slabosti“*. Jenže problém je v tom, že *teologie prosperity* není *biblická teologie!* To dobře věděl už apoštol Pavel.

2. V slabosti síla? Kde? Jak?

Když se podíváme do Bible, zjistíme, že to, k čemu přivedl Bůh Pavla, není nic nového. Podle stejného principu pracuje Bůh už dávno. Bůh si mezi lidmi někoho najde, povolá ho k úkolu, který je nad jeho síly, a vede ho k tomu, aby Mu důvěřoval. Tak dal *Noemu* za úkol stavbu

archy, našel *Jozue*, který dobyl opevněné Jericho beze zbraně... Podobně *Gedeon* zvítězil nad nepřátelskými vojsky s hrstkou bojovníků. Všichni známe *Davidův* souboj s obrem Goliášem, ve kterém zvítězil pastýř David, i když měl prakticky „holé ruce“! To je Boží způsob, jak všemohoucí Bůh projevuje svou moc navzdory slabosti svých služebníků. - Naprosto jedinečným způsobem se to ukázalo v životě a díle **Ježíše Krista, Božího Syna**. V Jeho slabosti se projevila Boží moc tím nejparadoxnějším způsobem. Narodil se v chlévě, vyrůstal jako syn tesaře bez společenských výhod, jako jeden z nás, a jako Boží Syn navzdory plnosti Ducha svatého a Boží moci se nechoval jako Superman. Nelikvidoval ty, kteří s Ním nesouhlasili, kteří Ho nenáviděli a nakonec odsoudili a nechali popraviti. S láskou a trpělivě lidem ukazoval cestu k Bohu, uzdravoval, zachraňoval, pomáhal z různých neštěstí a trápení. Za všech okolností se ptal Boha Otce na Jeho vůli. Když bylo nejhůř, prosil „*Otče, odejmi ode mne tento kalich, ale ne jak chci já, ale jak chceš Ty*“. Protože taková byla Boží vůle, šel Ježíš Kristus nakonec těžkou cestou utrpení, pokoření a smrti. Svatý Bůh se k této cestě oddanosti přiznal a svého Syna vzkřísil z mrtvých!

3. Cestou slabosti k vítězství

Nevím, co nás čeká v roce 2012. Ale vím jedno. Ať nás potká cokoliv, Pán Bůh bude s námi. On bude s námi v dobách dobrých i v dobách těžkých a zlých. Bude s námi i tehdy, když si budeme připadat opuštěni. Také pro náš křesťanský život platí princip, ke kterému přivedl Bůh svého oddaného služebníka Pavla. Boží velikost, moc a sláva může vyniknout nejlépe tehdy, když přijmeme svou slabost, nedostatečnost a bezmoc. Jenže problém je v tom, že **my nechceme být slabí**. Chceme být silní také jako křesťané, také duchovně. Z Bible slyšíme o tom, že máme vítězit nad pokušením, nad hříchem a my si z toho odvodíme, že už budeme vítězit vždycky. Možná také kvůli nevěřícím lidem, se kterými mluvíme o Boží pomoci, vysvobození a lásce, si moc přejeme, aby to bylo na našem životě vidět co nejlépe vidět, že stojí za to důvěřovat Bohu. Proto chceme být silní a úspěšní i duchovně a **nemáme rádi svou slabost**. – Svou sílu si ovšem dost často představujeme jako **nezávislost na svém Bohu**. Proto zkusíme brát život do svých rukou, zakládáme si na svých schopnostech a divíme se, že se nám nedaří tak, jak bychom si přáli. – **Naše slabost je ovšem výbornou příležitostí k tomu, aby v našem životě působil Pán Ježíš Kristus**. Aby se ukázalo, že nežijeme z vlastních sil a že On je živý a mocný! Je to tedy určitý paradox, ke kterému nás Bůh vede: chce, abychom přijali svou slabost a ve své slabosti dávali prostor Bohu, aby jednal a působil jako Pán. On nám chce být pomocí, když vyznáváme „*Pane, věřím, spomoz mé nedověře!*“. Jindy se chceme modlit a nevíme, jak a za co. Bůh nám pomáhá se modlit. Také v zápase s hříchem rádi zkusíme své síly a myslíme si, že na různá pokušení a tlaky stačíme. Pán Ježíš chce, abychom hledali sílu u Něho (Ef 6,10). Ve službě pro Krista nám vadí, když vidíme své hranice a na své úkoly nestačíme. Zapomínáme přitom na to, že Bůh nepotřebuje „suverény“ a „profesionály“, ale vždy takové, kteří Mu důvěřují a čekají na Něho (Iz 40,29n). - Nám se vůbec nechce do té nejistoty a do plné závislosti na Bohu. Chceme mít něco v ruce, proto se raději spoléháme na sebe a o Boží pomoc prosíme až tehdy, když už sami nemůžeme. Když to nejde jinak, posílá Pán Bůh zkoušky, zastavuje nás, dává nám pocítit naši slabost, poznat vlastní nedostatečnost, aby nás přitáhl k sobě blíž. Jenom tak můžeme poznat to, co vyznává apoštol Pavel jindy „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu*“ (Fp 4,13) a radovat se z Božích skutků a zázraků. Evangelium Ježíše Krista ukazuje, že Bůh je na straně slabých, opomíjených. Bůh svou zdánlivou slabostí přemáhá moc toho zlého. Smrtí Božího Syna, vítězí nad hříchem, ďáblem a smrtí. Proto nás vede cestou smrti starého člověka, aby se při nás ukázal nový život, ovoce Ducha a náš Bůh byl oslaven. Vždyť o to jde v našem životě především. (B.Kaleta)